

Reality



istock.com/Lupco

God heeft jou
voor ogen!

leder verhaal is uniek



God heeft jou voor ogen!

Ieder verhaal is uniek

13 Roepingsverhalen 2017-2018

Voorwoord

Roeping – aangetrokken worden tot een nieuwe realiteit

“Reality”, staat op de kaft van dit boekje. En: “God heeft jou voor ogen!” Want vanaf het moment dat de realiteit tot je doordringt die wij roeping noemen, ondergaat je leven een diepgaande verandering. De werkelijkheid die je eerder zelf voor ogen had, je verwachtingen en toekomstdromen, alles gaat schuiven en krijgt een nieuw perspectief. Gods liefde staat daarin centraal, want het is de ervaring van de liefde van God die in ons het vuur van een roeping kan aanwakkeren. En diezelfde liefde is het, die ons uiteindelijk de weg wijst die wij te gaan hebben.

Maar geroepen worden houdt ook een opdracht in. Paus Franciscus schrijft daarover in zijn brief voor Roepingenzondag 2017:

“Ieder die zich laat raken door de stem van God en Jezus navolgt, ontdekt spoedig in zichzelf een onstuitbaar verlangen om door evangelisatie en liefdevolle dienstbaarheid de Blijde Boodschap aan zijn broeders en zusters te verkondigen. Alle christenen zijn geroepen om missionarissen van het Evangelie te zijn. De leerling ontvangt het geschenk van Gods liefde niet voor zijn eigen persoonlijke vertroosting. Evenmin is hij geroepen om de Blijde Boodschap enkel aan zichzelf te verkondigen of om de belangen van een bedrijf te waarborgen. De leerling wordt daarentegen ten diepste geraakt en is hierdoor veranderd omdat hij zich geliefd weet door God en eenvoudigweg deze ervaring van vreugde niet alleen voor zichzelf kan houden: ‘De vreugde van het Evangelie die het leven van de gelovige gemeenschap vervult, is een missionaire vreugde.’”

Wij als religieuzen voelen ons daardoor aangesproken. In het Mission Statement van de KNR wordt niet voor niets benadrukt dat “religieuzen zich erop toeleggen Gods liefdevolle en barmhartige aanwezigheid te beleven en gestalte te geven.” Bij onze religieuze roeping gaat het ten diepste hierom.

Dit boekje met roepingsverhalen wil hierbij aansluiten. We hebben dit jaar dertien vrouwen en mannen – staande in de traditie van het kloosterleven – gevraagd om hun persoonlijke roepingsverhaal en een kort gebed te schrijven. Zij laten zien hoe zij zich geraakt voelen en hoe zij tastend en zoekend antwoord geven op dat verlangen om hun leven geheel en al toe te wijden aan God en medemensen.

Wij danken alle zusters, broeders, fraters en paters die hun medewerking verleend hebben en een bijdrage hebben geleverd voor deze uitgave. Ieders eigen levensweg, maar ook ieders eigen religieuze traditie klinkt hierin door. Wij hopen dat hun verhalen voor velen een spiegel kunnen zijn.

We reiken u deze verhalen en gebeden aan om ze van tijd tot tijd ter hand te nemen: persoonlijk, binnen de gemeenschap, bij gelegenheid van een bijeenkomst of ter opening van een vergadering. Misschien kan het ook u uitnodigen om zelf antwoorden te vinden op uw diepste roepstem.

Mag dit boekwerkje ons gebed om roepingen ondersteunen en inspireren, zodat er ook voor de toekomst mensen gevonden worden die binnen Kerk en samenleving Gods barmhartige liefde willen verkondigen en gestalte geven.

Februari 2017

Pater Jan Hafmans CSsR
voorzitter Commissie Toekomst Religieus Leven KNR

Mei 2017

Iets dat van binnenuit komt

Kort vertellen over mijn keuze om Franciscaan te worden is niet eenvoudig. Het is iets dat van binnenuit komt. Er is ook twijfel aan vooraf gegaan, maar uiteindelijk verliet ik als 22-jarige, op hoop van Zegen, mijn baan en mijn huis.

Ik heb niet voor de gemakkelijkste weg gekozen. Om dicht bij God te zijn heb ik bewust de stap genomen om de week van Pasen door te brengen bij de Franciscanen. Ik had een diep verlangen om mij met lichaam en ziel op Hem te richten. Omdat ik innerlijk wist dat ik door Hem bemind en gezien word, wilde ik ruimte maken om dat te verdiepen. Steeds vaker kwam het verlangen in mij op om aan dat geheim te raken.

Maar ik wist ook dat ik het niet alleen kon. Daarom zocht ik dat in een klooster, samen met anderen die ook geroepen zijn. Ik heb hier de liefde ontdekt, een liefde waar ik mij met lichaam en geest aan kan geven. Nu, na 20 jaar, ben ik nog steeds mijn weg als Franciscaan aan het ontdekken.

Ik ben hier gelukkig geworden door open te staan voor de kleine tekenen die van God komen en niet van mij. Via een weg van openheid en telkens loslaten, drong dit geluk door tot mijn diepste kern.

Gebed

God, werkelijk gelukkig is de mens
aan wie het gegeven wordt deel te krijgen aan Uw geluk,
zodat hij met heel zijn hart aan U gehecht raakt.

Maak ons open, en geef ons de kracht en de motivatie
om ons over te geven aan uw Liefde, om zo in U gehecht te raken.
Dat vragen wij U door uw geliefde Zoon Jezus Christus onze Heer.

Amen.

*Broeder Rangel Geerman OFM
Minderbroeders Franciscanen – Megen*

Juni 2017

God, hier ben ik, gebruik me zoals U wilt

"De oogst is groot, maar arbeiders zijn er weinig"

(Lucas 10,2)

Dit was de situatie die ik in Papoea zag
toen ik tijdens een vakantie in een klooster logeerde.

Er was veel te veel werk voor maar weinig zusters.
Mijn hart tintelde, kon niet rustig blijven,
was dit een teken dat God mij riep?

Ik was toen al 28 jaar oud en had een goede baan.
Daarom was ik bang voor het verlies van mijn comfortzone.
Ik had grote twijfels en vroeg me af of God mij echt riep.
Ik bevond me op een kruispunt, ik moest kiezen.

Om zo'n beslissing te nemen is veel dapperheid nodig.
Na een zoektocht van drie jaar voelde ik me aangespoord
en werd me eindelijk de moed geschonken om het te proberen.
Daarna liet ik mijn carrière los en begon mijn kloosterlijke vorming.
Dit jaar mag ik mijn zilveren kloosterjubileum vieren.
Nu vraag ik me niet meer af of God mij roept,
maar elke dag zeg ik: "God, hier ben ik, gebruik me zoals U wilt."

Gebed

Goede God,
er zijn veel mensen die op een kruispunt van hun leven staan,
vol twijfels en verlangens.
Geef hen de moed en het vertrouwen om de juiste richting te kiezen.

Amen.

*Zuster Elisia Terry Novaria Mulijadi CB
Liefdezusters van de H. Carolus Borromeus – Maastricht*

Juli 2017: Een tweeluik

Vanuit Gemeenschap Casella werden wij verrast door twee bijdragen, vanuit twee generaties en twee perspectieven. Graag nemen we ze hier beide op.

Droomde ik – of was het de roepstem van God?

De zusters Augustinessen van St. Monica heb ik leren kennen in 1975. Ik heb drie jaar gewerkt bij hun opvang voor dakloze vrouwen en kinderen. Het gemeenschapsleven en de spiritualiteit van Augustinus, in een leven van gebed, vriendschap, ontmoeting en gastvrijheid, trok mij erg aan.

Op een nacht had ik een droom, dat ik was ingetreden. Ik schrok wakker, keek de slaapkamer rond en zag tot mijn grote opluchting dat mijn spijkerbroek en trui nog over mijn stoel hingen. Een teken van God?

Regelmatig had ik een gesprek met een van de zusters. Zij zei: "Het is een avontuur tussen God en jou." Maar hoe weet je nu dat God je roept tot het religieuze leven? Dat is het avontuur aangaan. Je inzetten voor Gods Koninkrijk. Een verlangen om te leven in navolging van Jezus van Nazareth (dat is niet altijd gemakkelijk). Opkomen voor de zwakken die aan de rand van de samenleving leven. Doen wat Hij heeft gedaan.

En... ik zette de stap!

Gebed

Door U ben ik geroepen,
roep ik U aan.
Verlangend kijk ik naar U uit.
Wat verlang ik?

O, mijn God ik ben zeker van U.

*Zuster Maria Leunissen
Augustinessen van St. Monica – Klooster Casella – Hilversum*

Iets of Iemand houdt mij in beweging

Roeping: geroepen worden, tot je bestemming komen, worden wie je ten diepste bent...

Ik was niet op zoek naar een religieuze leefgemeenschap. Wél onrustig, zoekend naar wat belangrijk was in mijn leven. In een kloosterweekend bij Casella werd ik geraakt, door woorden/beelden/rituelen in de viering, geraakt door een gevoel van thuiskomen. Het voelde alsof God hier aanwezig was.

Het liet me niet los en ik bleef regelmatig een weekend komen, niet precies wetend wat mijn verlangen was. Totdat een ander mij woorden gaf en mijn verlangen duidelijk werd dat ik met anderen samen wilde zoeken naar God, dat ik geloof een 'meer vaste plaats' in mijn leven wilde geven. En 'ja', dat ik in deze gemeenschap wilde wonen, in ieder geval nu, zonder een belofte voor de lange termijn te doen.

Ik heb excuses gezocht om niet te gaan, kon het niet 'verantwoorden' naar anderen en naar mezelf, maar mijn gevoel, mijn verlangen won het van mijn verstand. Nu, 4,5 jaar later, heb ik soms het gevoel dat ik op de goede weg ben en voel ik 'dat het goed is'. Soms ook ben ik zoekende, maar ik blijf mijn weg gaan, in vertrouwen, want Iets of Iemand houdt mij in beweging.

Gebed

Goede God,
Wees bij me op mijn weg, draag me als ik niet verder durf.
Help me mijn zoektocht nooit op te geven
en altijd te luisteren naar dat verlangen diep in mij.

Amen.

*Carolien Nauta – sinds juni 2012 meelever bij Casella
zusters Augustinessen van St. Monica – Hilversum*

Augustus 2017

Mijn Thuis, Mijn Leven, Mijn Vreugde

“Ik woon in een klooster,” zei een student waarmee ik een biertje dronk tegen mij. Ik dacht: “Ja, en ik heb een tante in Australië met een kangoeroefokkerij!” Al snel kwam ik er achter dat de student de waarheid sprak. Tegenover het café in Zwolle stond een groot en hoog gebouw waar ik al honderden keren langs was gefietst. Nooit eerder had ik mij afgevraagd wat zich daarbinnen bevond en of daar iemand woonde.

Enkele weken later was de Prior jarig, en de student nam mij mee naar het feestje. Ik liep door stille gangen, zag religieuze beelden en glas in lood ramen, ontdekte vergaderzalen, een meditatieruimte en een bibliotheek.

Daar raakte ik voor het eerst van mijn leven in gesprek met een broeder, een dominicaan. Hij vertelde mij wie hij was en wat hij deed en dat er niet alleen mannen in het klooster wonen, maar ook vrouwen.

Was het nieuwsgierigheid? Amsterdamse lef? Of roeping? Ik vroeg: “Ik heb gehoord dat jullie aan vormingswerk doen en cursussen geven; ik zit op de sociale academie, kan ik hier stage lopen?”

En zo ben ik in een wereld terecht gekomen waarvan ik dacht dat die alleen in films en geschiedenisboeken bestond. Na mijn stage vroeg ik: “Hebben jullie een kamer voor mij, ik wil hier wonen!” Dit is nu dertig jaar geleden. In de loop van de jaren ontvouwde zich voor mij een manier van leven, van geloven en spiritualiteit. Ik ben die stagiaire die nooit meer weg is gegaan. Ik ben katholiek geworden en Dominicanes. Steeds meer voelde ik dat deze gemeenschap mijn thuis, mijn leven, mijn vreugde is geworden.

Gebed

Heer, leer mij zonder vooroordeel te luisteren naar de onbekende die op mijn pad komt.

Geef mij het lef om deuren te openen, het onbekende binnen te gaan.

Geef mij vertrouwen dat waarheid en leven zich laten vinden.

Wees een thuis voor mensen met een onrustig hart. Amen.

Zr. Holkje van der Veer OP

Dominicanessen van Neerbosch – Nijmegen

September 2017

Ik kan nergens gelukkiger zijn...

In de zomervakantie van 1961 vroegen vrienden me een paar dagen mee te gaan naar een voor mij onbekende benedictijnenabdij in Vaals. Ik had nog nooit een benedictijn gezien en dacht er niet aan het te zullen worden.

De gemeenschap was nog in opbouw. Het leven was er sober, de liturgie mooi en de mensen hartelijk. Het maakte grote indruk op mij. Acht maanden later schreef ik in mijn dagboekje: “Ik wil benedictijn worden.”

Maar ik was net 16 en er waren nog zoveel andere mooie dingen in de wereld: literatuur, toneel, muziek, een warm gezin. Toen werd ik verliefd. Ik beseftte dat ik een keuze moest maken.

Ondanks aarzeling en strijd was er in mij ook een diepe zekerheid. Die heeft tenslotte de overhand gekregen. Ik herinner me het gevoel van een onbeschrijflijke vrijheid en dankbaarheid. Kort voor mijn 19^{de} verjaardag trad ik in, voorgoed.

Ik kan nergens gelukkiger zijn.

Gebed

Vader, U heeft mij geroepen toen ik nog heel onwetend was.

Ik dank U dat U mij dag aan dag uitnodigt

steeds verder binnen te gaan in het geheim van uw Liefde.

Voltooi uw roeping in mij en in ieder van ons, voor het leven van de wereld.

Amen.

Abt Ad Lenglet OSB

Abdij Sint Benedictusberg – Lemiers (Vaals)

Oktober 2017

Mijn hart lag bij Hem die van mij houdt

Voor mij betekent 'roeping' twee indringende vragen:

"Wie is Jezus?" en "Hoe kan ik met Hem zijn?"

De woorden "de leerling die Jezus liefhad" (Joh. 19,26)

ervaar ik als de manier waarop Jezus mij ziet

en de reden waarom Hij verlangde dat ik met Hem mee zou gaan.

In mijn tienerjaren was het leven niet altijd makkelijk.

Elke familie heeft zijn problemen,

en middelbare scholen helpen niet vaak bij persoonlijke groei.

Maar, zoals in het Evangelie, wist Jezus mij heel vaak te vinden

in kleine, stille momenten,

zoals bij Eucharistische aanbidding in mijn parochiekerk,

of via een vriendin die mij uitnodigde om bij *Youth 2000* te komen,

waar je zonder geld gewoon aan mocht komen met je slaapzak voor een

weekend aanbidding, lofprijzing en mooie momenten met andere jongeren.

Als je 18 bent sta je vaak voor keuzes

en het was voor mij duidelijk geworden dat mijn hart bij Hem lag.

Toen ik de broeders had ontmoet, zag ik dat dat mannen waren die

helemaal doordrongen waren van datgene dat ik diep in mijn hart had...

namelijk Jezus die van mij houdt.

Gebed

Heer Jezus, wees barmhartig met mij,

toon mij uw gezicht van liefde en vreugde.

Laat mij u kennen in uw hart en uw blik,

laat mij leven als uw vriend en beminde leerling.

Ik dank u, Jezus, dat u van mij houdt. Amen.

Broeder John Mary Jesus Ashfield

Broeders van Sint Jan – Utrecht

November 2017

Ik hoefde niet meer te kiezen!

Mijn roepingsverhaal begint op het eiland Flores (Indonesië), waar ik ben opgegroeid in een katholieke familie. Gezamenlijk gebed, rozenkrans bidden, Bijbellezing en een korte overweging van mijn vader stonden dagelijks op ons programma. Voor mij was God toen en nu een vanzelfsprekende Persoon, die er altijd en overal is en die mij kracht en leven geeft. Mijn ouders hebben mij ook meegegeven om inzet en aandacht te hebben voor anderen, en het diepe besef dat alles een gave is. Alles komt van God.

Tijdens mijn studiejaren kwam ik in contact met verschillende congregaties. Via mijn oom, die priester is, leerde ik de Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest (SSpS) kennen. Toen realiseerde ik me dat ik niet meer hoefde te kiezen! Hun spiritualiteit sprak me heel erg aan, met name het besef dat God leeft in het hart van iedere mens.

Na mijn studie wilden mijn ouders dat ik verder ging studeren, maar ik had stiekem al een brief geschreven aan de congregatie om in te treden. Een jaar lang moest ik in een kleine gemeenschap meeleven om de congregatie nog beter te leren kennen. In 1992 ben ik officieel aangenomen als postulante en in 2002 heb ik mijn eeuwige geloften afgelegd. Nu leef en werk ik sinds 2004 als Missiezuster in Nederland.

De zin van het religieuze leven is voor mij het volgen van Jezus en het groeien in Zijn manier van kijken, denken en handelen.

Gebed

God, Vader, Zoon en Heilige Geest, Ik dank U voor een bijzonder geschenk in mijn leven: mijn roeping. Ik dank U voor dit grenzeloos vertrouwen.

Leid mij op deze weg, doe hoop en moed in mij ontvlammen; inspireer mijn denken en doen. Laat mij voelen dat U er bent en met mij meetrekt, waar ik ook ben. Leg uw scheppende Geest in mij, zodat ik een instrument van uw genade mag zijn. Amen.

Zuster Yuliana Mamuk SSpS

Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest – Tilburg

December 2017

Verrast door vreugde

Als 24-jarige ontdekte ik de ignatiaanse spiritualiteit. Ik was aan het afstuderen en volop mijn vleugels aan het uitslaan. Wat mij overkwam was evenwel van een andere orde: ik leerde Jezus kennen. Geen abstractie. Wel een persoon met wie ik een band kreeg, ook in mijn gewone leven.

Het resultaat was meer vreugde, anders dan wat ik tot dan gekend had.

Ik ging aan de slag als advocaat en ik wilde een gezin stichten.

Tegelijkertijd verlangde ik het Evangelie centraler te plaatsen in mijn leven. Alleen wist ik niet hoe. Tijdens een korte retraite in de abdij van Leffe kwam onverwacht de vraag: "En mocht je jezuïet worden?"

De vraag toelaten was het antwoord geven. Tot mijn stomme verbazing.

Daar had ik nu nooit aan gedacht.

Zes weken later vertelde ik mijn ouders dat ik in zou treden. Ik was 26 en koos voor het pad van de vreugde.

Gebed van Ignatius van Loyola

Neem, Heer, en aanvaard heel mijn vrijheid, mijn geheugen, mijn verstand en heel mijn wil, alles wat ik heb en bezit.

U hebt het mij gegeven, aan U, Heer, geef ik het terug. Alles is van U.

Beschik erover geheel volgens uw wil.

Geef dat ik U mag liefhebben, die genade is mij genoeg.

*Pater Nikolaas Sintobin SJ
Orde der Jezuieten – Amsterdam*

Januari 2018

Van jongs af geroepen en elke dag opnieuw...

Mijn roeping is sterk verbonden met mijn geboortegrond. Al heel jong werd ik sterk geraakt door het doopsel. Als ik hoorde dat er gedoopt werd, ging ik erheen. Daar groeide het verlangen om helemaal van Hem te mogen zijn. God roept en gaat Zijn weg met de mens.

Na de oorlog kwam ik bij de scouting; daar leerde ik trouw zijn en dienstbaar. We baden: "Uw spoor wil ik volgen waarheen het ook leidt, met moedig hart..." Dit werkte veel uit in mijn jonge ziel. Bij de hernieuwing van de doopbeloften mocht ik dit intens ervaren.

Op 17-jarige leeftijd wilde ik intreden bij de Dochters der Wijsheid. Het werd een grote teleurstelling want mijn moeder was er tegen. Eerst je studie afmaken. In die periode kwam ik geestelijk in een crisis terecht door de studie van het humanisme. Dankzij goede geestelijke leiding groeide dit uit tot een sterk sociaal engagement. Levend, werkend en biddend mocht ik ervaren dat de Heer mij verder leidde. Hij trok mij naar het contemplatieve leven.

Het was voor mij als een thuiskomen toen ik 14 dagen meeleefde met de trappistinnen in Berkel. In januari 1971 trad ik in. Het was tijdens een periode van crisis in Kerk en kloosterleven, maar Hij trok mij en leidde mij doorheen alle pijn en strijd tot op de dag van vandaag. Dankbaar ben ik om Zijn roep te mogen volgen.

Gebed

*"Heer Jezus U hebt mij verleid, en ik ben bezweken.
U was mij te sterk" (Jer. 20,7).*

Als ik val zult u mij weer opheffen omdat ik op U vertrouw.
Uw hand zal mij vasthouden en thuisbrengen bij de Vader.
Dank U Jezus dat ik uw weg mag gaan.

Amen.

*Zuster Gertrudis van der Donck OCSO
Trappistinnen Abdij Koningsoord – Oosterbeek*

Februari 2018

Ik kom om uw wil te doen

Ik ben afkomstig uit China, formeel een soort seculiere samenleving. Toch wordt religie en geloof daar niet gezien als iets dat privé is. Wij, gelovigen en niet-gelovigen, mogen er gewoon over praten. Over het geloof leren wij echter niet op de publieke school, maar van ouders en van medegelovigen in de kerk.

Zelf ben ik geboren en getogen in een katholieke familie en opgegroeid in een katholiek dorp, waar mensen – oud en jong – allemaal dagelijks naar de kerk gaan. Samen bidden ze daar en belijden en beleven ze hun geloof. De kerk blijft zo groeien en bloeien.

Daar kwam toen ik een tiener was, mijn roeping vandaan om priester te worden, God en medemensen te dienen. Dat trok me aan als boeiend en zinvol. Dit juist omdat aan de ene kant het geloof een persoonlijke zaak is, en aan de andere kant een sterk gezamenlijk aspect heeft, waaraan het in onze samenleving ontbreekt.

Iedereen die in Jezus' naam gedoopt is, is geroepen tot getuige en verkondiger van Zijn boodschap. Maar voor ons als missionarissen is er iets meer. Wij dienen niet ontmoedigd of beschaamd te zijn over ons geloof, of er enkel over te praten. Wij zijn uitgedaagd om het met inzet, innerlijke vreugde en een diepe spiritualiteit te beleven, en dat met anderen te delen.

Voor mij als jonge missionaire religieus ligt daarin mijn roeping in deze geseclariseerde wereld. Dat voedt ook dagelijks mijn gebed:

Gebed

Heer, wees mij genadig,
geef mij moed, geef mij kracht.
Ik kom om uw wil te doen.

Amen.

*Pater Vincent Wang SVD
Gezelschap van het Goddelijk Woord – Teteringen*

Maart 2018

Het kan je overkomen...

Je wordt uitgenodigd voor een inkledingsplechtigheid in een klooster. In plaats van het gewoon mooi te vinden en betrokken te zijn bij het gebeuren, word je zó geraakt dat je leven op één en hetzelfde moment onderuit wordt gehaald. Dat overkwam mij op een middag in 1962 in de Karmel van de Ongeschoeide Karmelietessen in Arnhem. Ik was toen 21 jaar.

Diep in mijn ziel smeulde een verlangen om mijn leven voor God te leven. Maar hoe? Er waren in die tijd tal van mogelijkheden om je aan te sluiten bij een congregatie van zusters en zo je leven te wijden aan zieken of kinderen, in het onderwijs of in de missie. Maar daarover had ik nooit nagedacht, laat staan een initiatief ondernemen.

Die middag had ik niets meer te kiezen. Ik wérd gekozen. Ik werd om zo te zeggen gearresteerd. Ik stond in lichterlaaie. Deze zusters hadden hun leven zó op één kaart gezet dat zij enkel nog maar leefden vóór en vanuit God. Dat sloeg bij mij in. Voor mij was er geen twijfel meer mogelijk: dit was wat ik zocht, terwijl ik dat niet wist. "God alleen voldoet," zegt Teresa van Avila.

Er volgde een niet gemakkelijke weg van afscheid nemen en loslaten. Ik heb de stap gezet op 7 mei 1964.

Nu, na 53 jaar weet ik des te meer:
"God alleen voldoet." – "Sólo Dios basta."

Gebed

Jezus, vanaf mijn geboorte bent u met mij gegaan.
U zag mij en had mij lief..
De weg gaat verder, met u aan mijn zij.
Ik laat u niet los, bewaar mij in de palm van uw hand.

*Zr. Bernadette Koenegras OCD
Karmel Nazareth – Arnhem*

Op de wijze van Maria

De manier waarop ik mijn roeping als frater Marist versta, is gedurende mijn leven gegroeid. Oorspronkelijk sprak mij de gedachte aan van een combinatie van leraar zijn en een religieus leven leiden. Ik was onder de indruk van de fraters Maristen van wie ik les kreeg. Eén broeder raakte mij in het bijzonder. Hij had de gave om met jongeren om te gaan en hen te inspireren het Evangelie betekenisvol te beleven. Ook inspireerde mij de vernieuwing van het religieuze leven en onze Kerk na Vaticanum II; vooral het loslaten van alles wat ons kon weerhouden van menselijke groei en van de verdieping van onze relatie met Christus, speciaal door het gebed.

Na mijn intrede en studie werd ik leraar. In mijn twintiger jaren verschoven mijn werkzaamheden richting jongerenwerk en van daar naar werk binnen een bezinningscentrum. Nog weer later, na een scholing als psycholoog en geestelijk leidsman, kreeg ik in Afrika een taak in de vorming.

Broeder zijn is een manier om het Evangelie op een radicale manier te beleven, als broeders en zusters van Jezus. Wij Maristen doen dat "op de wijze van Maria": een leven leidend in eenvoud en aandacht, en met een inclusieve en respectvolle houding naar de ander.

Er zijn ook moeilijke momenten geweest in mijn leven, vooral bij het zien van het afnemende aantal religieuzen in de Kerk. Toch heeft mijn leven als broeder me geweldige kansen geboden om me als persoon te ontwikkelen. Ik mag anderen dienen op manieren die ik nog steeds stimulerend, betekenisvol en de moeite waard vind.

Gebed

God, die ons roept en inspireert,
geef mij een hart dat in staat is
uw stem in mijn leven te onderscheiden
en de vrijheid om genereus en moedig te antwoorden.
Amen.

*Frater Brendan Geary FMS
Fraters Maristen – Nijmegen*



Dit gebedenboekje is een uitgave van het *Huis van de Roeping* van de KNR – de koepelorganisatie van de Nederlandse religieuzen. De redactie werd verzorgd door Pierre Humblet.

Doel van dit *Huis van de Roeping* is het ondersteunen van mensen in het vinden en gaan van de weg van hun roeping.

We leven in een samenleving met een toenemende ontkerkelijking. Mensen groeien nauwelijks meer op in gezinnen met een kerkelijke cultuur. Zetten ze de stap richting religieus leven, dan wijken ze daarmee meestal sterk af van hun achtergrond, of dat nu de thuisbasis is of de overheersende jongerencultuur.

Omdat wij zien dat het voor jonge mensen moeilijker wordt om in die voor hen 'vreemde' wereld van het religieuze leven hun plek te vinden, reikt het *Huis van de Roeping* daarbij hulp aan.

Het biedt daarvoor een traject aan dat mogelijkheden biedt om de eigen religieuze roeping te onderzoeken door:

- verkennende gesprekken;
- informatie;
- oriëntatiedagen;
- persoonlijke begeleiding;
- het bezoeken van meeleefplekken van religieuze gemeenschappen.

Contactgegevens:

Huis van de Roeping, KNR

Postbus 111 – 5201 AC – Den Bosch
Pierre Humblet
073 – 69 21 314

Mailen: roepen@knr.nl
www.huisvanderoeping.nl

www.huisvandroeping.nl